

คำนิยม

สืบทอดเรียนแห่งชีวิตที่พลเรือเอก วิลเลียม เอช. แม็คเกรเวน สรุปไว้ในหนังสือเล่มเล็กๆ เล่มนี้ ทรงคุณค่าและจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกคนซึ่งกำลังอยู่ในยุคของการเปลี่ยนผ่าน ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี คุณจะได้ออกคิดในการปรับชีวิตให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนไปจากเดิม

ขอบคุณผู้แปล นุชนาฏ เนตรประเสริฐศรี ที่ได้ถอดความต้นฉบับออกมาเป็นภาษาไทยที่ลื่นไหลเข้าใจง่าย ขอขอบคุณอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) ที่นำหนังสือดีๆ เปี่ยมด้วยคุณค่า อ่านแล้วเกิดพลังและแรงบันดาลใจมาสู่สายตาท่านผู้อ่านอีกเล่มหนึ่ง

พล.ร.ท. อุดมพร สมพงษ์
อดีตผู้บัญชาการ หน่วยทำลายใต้น้ำจู่โจม
(Royal Thai Navy Seal)

อดีตรองผู้บัญชาการหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน
ผู้เขียน *ฮูย่า!* *ไอ้ลูกกบ*

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยผ่านวันเวลาเหล่านี้บ้างไหม...

วันที่ภาระหน้าที่ถาโถมมาจนไม่รู้จะเริ่มอย่างไรก่อน วันที่ยิ่งทำดี
ชีวิตยิ่งมีแต่ยุ่งยาก วันที่คนอื่น ๆ มองว่าคุณไม่คู่ควรกับฝันยิ่งใหญ่
ของคุณ วันที่เหมือนต้องพิสูจน์ตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเริ่มกังขาใน
ตัวเอง วันที่เหนื่อยและล้าจนอยากจะทำอะไร

ไม่ว่าจะวางตัวเองไว้ ณ จุดไหนบนมาตรวัดความสำเร็จส่วนตัว
เชื่อว่าเราทุกคนต่างมีวันยาก ๆ เหล่านี้ หนังสือเล่มนี้ ที่เราร้องให้
คุณจงใช้พลังของสิ่งเล็กๆ ที่แสนเรียบง่าย จะเรียกคืนศรัทธาในตัวคุณเอง
จะมอบพลังอันน่าทึ่งให้คุณก้าวเดินต่อไปในวันเวลาเช่นนั้น กลับมา
เชื่อมั่นอย่างไร้ความกังขาอีกครั้งว่า คุณจะไปถึงจุดหมายจริงๆ และ
อาจไปไกลเกินกว่านั้นด้วยซ้ำ

และถ้าคุณสงสัยอยู่ละก็ นั่นละเหตุผลที่หนังสือเล่มเล็กๆ ที่พูดเรื่องเล็กๆ ดูไม่สลักสำคัญอย่างการ “เก็บที่นอน” โด่งดังจนขายดียาวนานทั่วโลก และยังได้รับการยกย่องจากสื่อชั้นนำมากมายว่า ยอดเยี่ยมและทรงพลัง

ขอจงให้โอกาสหนังสือเล่มนี้นี่ทำงานสำคัญของมันให้คุณเถิด ไม่แนว่าคุณอาจพบเหมือนเราด้วยว่า นี่คือนั่งหนังสือแห่งชีวิต ที่ทั้งนุ่มนวลและกร้าวแกร่งที่สุดเล่มหนึ่งในหลายทศวรรษที่ผ่านมา

AMARIN
HOW ▶ TO

ธันวาคม 2561

บทนำ

เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2014 ผมได้รับเกียรติให้กล่าวสุนทรพจน์ วันมอบปริญญาบัตรประจำปีของบัณฑิตมหาวิทยาลัยเท็กซัสที่ออสติน แม้เคยรำเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้มาก่อน แต่ผมก็หัวงัน ๆ ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยอาจไม่อยากฟังนายทหารที่งานก็จำกัดวงอยู่แค่ กับสงคราม แต่แล้วผมก็ต้องประหลาดใจยิ่งนักที่เหล่าบัณฑิตต่างตั้งใจ ฟังสุนทรพจน์ครั้งนั้น ดูเหมือนบทเรียนลับข้อที่ผมได้รับการถูกฝึก ในหลักสูตรหน่วยบัญชาการสงครามพิเศษทางเรือ (Navy SEAL) ซึ่งผมใช้เป็นฐานในการพูดครั้งนั้นจะชวนให้คนทั่วไปสนใจด้วย แม้เป็น บทเรียนเรียบง่ายว่าด้วยการเอาชนะความยากลำบากในการฝึก หลักสูตรรบพิเศษ ทว่าบทเรียนทั้งลับข้อนี้ก็สำคัญต่อการรับมือกับ ปัญหาท้าทายของชีวิตไม่แพ้กัน ไม่ว่าจะคุณจะเป็นใคร ตลอดสามปี มานี้มีคนหยุดพักหายใจแล้วบอกเล่าเรื่องราวของตัวเองให้ผมฟังมากมาย เล่าเรื่องที่เขาไม่ขยายดราม่าฉลามร้าย เรื่องที่เขาไม่ยอมสิ้นระงัง หรือเล่าว่าการเก็บที่นอนในทุก ๆ เช้าช่วยให้เขาฝ่าฟันช่วงเวลา อันโหดร้ายมาได้อย่างไร ทุกคนต่างอยากรู้มากขึ้นว่า บทเรียน ลับข้อนั้นหล่อหลอมชีวิตผมอย่างไรบ้าง รวมถึงอยากรู้เกี่ยวกับผู้คน ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้ผมระหว่างประกอบอาชีพมากขึ้นด้วย หนังสือ เล่มน้อยนี้คือความพยายามเพิ่มขยายตามคำเรียกร้องนั้น แต่ฉบับท แทรกเสริมบริบทเล็ก ๆ น้อย ๆ ของบทเรียนแต่ละข้อ พร้อมเพิ่มเติม เรื่องราวสั้น ๆ เกี่ยวกับผู้คนที่บันดาลใจผมด้วยวิญญ ความเพียร เกียรติยศ และความกล้าหาญของเขา หวังว่าคุณจะเพลิดเพลินกับ หนังสือเล่มนี้นะครับ!

บทที่หนึ่ง

เริ่มต้นวันด้วยภารกิจที่เสร็จสมบูรณ์

ถ้าคุณอยากเปลี่ยนโลก...
จงเริ่มต้นด้วยการเก็บที่นอน

คิ ายทหารซึ่งใช้ฝึกหลักสูตรซีดีเบื้องต้นเป็นอาคารสามชั้น
แบบธรรมดา ตั้งอยู่ที่ชายหาดบนเกาะโคโรนาโด รัฐ
แคลิฟอร์เนีย ห่างจากมหาสมุทรแปซิฟิกเพียงหนึ่งร้อย
หลา ในตัวอาคารไม่มีเครื่องปรับอากาศ เปิดหน้าต่างนอนตอน
กลางคืนจะได้ยินเสียงคลื่นม้วนตัวซัดสาดหาดทราย

ห้องพักในค่ายนั้นเรียบง่าย ภายในห้องนายทหารซึ่งผมนอน
รวมกับเพื่อนร่วมรุ่นอีกสามคนมีเพียงเตียงนอนสี่หลังกับตู้หนึ่งใบ
ไว้แขวนเครื่องแบบ นอกนั้นไม่มีอะไรอีกเลย ช่วงที่พักอยู่ในค่าย
ตื่นเข้ามาผมจะรีบลุกจาก “เตียง” ที่กองทัพอัดใจให้แล้วลงมือ
เก็บที่นอนทันที งานนี้เป็นภารกิจแรกสุดของวันซึ่งผมรู้ดีว่าทั้งวัน
จะอัดแน่นด้วยการตรวจเครื่องแบบ ว่ายน้ำระยะไกล วิ่งทางไกล
มาก การฝึกฝ่าเครื่องกีดขวาง และการชูเชิญไม่หยุดหย่อนจาก

ครูฝึกหลักสูตรซีล

“ทั้งหมดตรง!” เรือโท แดเน็ล สจ๊วรด ซึ่งเป็นหัวหน้าชั้นร้องลั่งเมื่อครูฝึกเข้ามาในห้อง ผมตบเท้าเข้าหากันแล้วยืนตรงอยู่ที่ปลายเตียงขณะที่เจ้าหน้าที่ทหารเรือคนหนึ่งตรงมายังเตียงผม ครูฝึกมาดเข้มหน้านิ่งเฉยเริ่มตรวจด้วยการเช็กความแน่นของหมวกเครื่องแบบสีเขียวของผมให้แน่ใจว่าตรง “ก๊ลิบหมวก” แปรุด้านนั้นเรียบร้อยได้รูป เขากวาดสายตาไล่ตั้งแต่หัวจรดเท้าสำรวจเครื่องแบบทุกกระเปียดนิ้ว รอยจีบที่เสื่อตรงกับที่กางเกงใหม่ หัวเข็มขัดทองเหลืองแวววาวเหมือนกระจกหรือเปล่า รองเท้าบู๊ตขัดมันวับจนเขาเห็นเงานิ้วตัวเองใหม่ พอเห็นว่าผมทำได้ตามมาตรฐานที่คาดหวังไว้สูงจากนักเรียนหลักสูตรซีลแล้ว ครูฝึกก็ขยับไปตรวจตราที่นอน

เตียงนอนก็เรียบง่ายพอๆ กับห้องนั้น มีแคโครมเตียงเหล็กกับพูกนอน ผ้าปูผืนล่างหุ้มคลุมที่นอนไว้และด้านบนมีผ้าปูทับอีกชั้น ผ้าห่มขนสัตว์สีเทาสดแน่นใต้พูกนั้น ช่วยให้อุ่นกันความหนาวเย็นของอากาศกลางคืนในซานดิเอโก ผ้าห่มผืนที่สองพับอย่างน่ามอง เป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าวางตรงปลายเตียง หมอนหนึ่งใบซึ่งผลิตจาก

ศูนย์พัฒนาอาชีพคนตาบอดวางตรงกลางของหัวเตียงให้ทำมุมฉากกับผ้าห่มด้านล่าง นี่คือมาตรฐาน หากมีสิ่งใดผิดเพี้ยนไปจากนี้ ผมจะโดนทำโทษให้ “โด้คี่น” แล้วขึ้นมากลึงตัวไปมาบนหาด จนกว่าทรายเปียกจะปกคลุมหัวจรดเท้า อย่างที่เรียกกันว่า “คุกกี้โรยน้ำตาล”

ผมยืนนิ่งไม่ไหวติง เห็นครูฝึกทางหางตา เขามองเตียงผม อย่างเหนื่อยหน่าย ก็มลงสำรวจว่ามุมที่นอนเรียบตึงดีไหม แล้วตรวจดูผ้าห่มกับหมอนว่าวางถูกตำแหน่งหรือเปล่า จากนั้นจึงล้วงหยิบเหรียญ 25 เซ็นต์จากกระเป๋าออกมาเดาะเล่นในมือคล้ายเตือนว่ากำลังจะทดสอบขั้นสุดท้ายละนะ จากนั้นดีดเหรียญให้ลอยสูงขึ้นไปก่อนมันร่วงลงกระดอนเบาๆ บนฟูก เด้งขึ้นจากเตียงหลายนิ้ว สูงพอที่มือครูฝึกจะคว้าไว้ได้

ครูฝึกหันมาสบตามผมแล้วพยักหน้า ไม่พูดอะไรสักคำ การที่ผมทำเตียงได้เรียบร้อยดีไม่ใช่เรื่องต้องเอ่ยปากชมเชย แต่เป็นสิ่งที่เขาคาดหวังอยู่แล้วว่าผมต้องทำได้ คือภารกิจแรกสุดของวัน ดังนั้นการทำมันให้ดีเยี่ยมย่อมเป็นเรื่องสำคัญ มันแสดงว่าผมมีวินัย ใส่ใจรายละเอียด และที่สุดแล้ว มันจะเป็นเครื่องเตือนตัวผมเองว่า

ผมได้ทำงานลุล่วงอย่างสมบูรณ์ อย่างน่าภาคภูมิใจไปแล้วหนึ่ง
ไม่ว่างานนั้นจะเล็กน้อยแค่นี้ก็ตาม

ตลอดชีวิตการทำงานในกองทัพเรือ การเก็บเตียงคือสิ่งหนึ่ง
ที่ผมเชื่อกับตัวเองได้ทุกวัน สมัยเป็นหน่วยซีลวัยหนุ่มประจำเรือดำน้ำ
ปฏิบัติการพิเศษยูเอสเอส เกรย์แบ็ก ผมนอนที่ห้องพยาบาลในเรือ
ซึ่งเตียงเรียงซ้อนกันสี่ชั้น คุณหมอสูงวัยผู้ปากคมผู้คุมห้องนั้นกำชับ
ให้ผมเก็บที่นอนตัวเองทุกเช้า เขาชอบพูดบ่อยๆว่าถ้าไม่เก็บที่นอน
ให้เรียบร้อย ห้องพยาบาลก็ไม่สะอาด แล้วลูกเรือจะหวังการรักษา
ที่ดีเยี่ยมได้อย่างไร ภายหลังจากผมได้พบว่า ความรู้สึกเรื่องของความ
สะอาดสะอาดอันเป็นระเบียบเช่นนั้นใช้ได้กับชีวิตทหารทุกด้านเลย

30 ปีถัดมา เกิดทั้งเหตุตึกแฝดในนิวยอร์กซิตี้โดนถล่มย่อยยับ
และอาคารเพนตากอนถูกโจมตีจนชาวอเมริกันผู้กล้าหาญหลายชีวิต
ต้องสิ้นชีพบนเครื่องบินเหี่ยวรัฐเพนซิลเวเนีย

ตอนเกิดเหตุโจมตีครั้งนั้นผมกำลังนอนพักพื้นอยู่ที่บ้านเนื่องจาก
ประสบอุบัติเหตุร้ายแรงระหว่างโดดร่ม เตียงพยาบาลถูกเข็นเข้าไป
ไว้บ้านพักของผม ส่วนใหญ่แล้ววันๆผมได้แต่นอนแช่อยู่คนเดียว

พยายามรักษาตัวให้หาย ผมอยากลุกจากเตียงนั้นยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น
ปรารถนาเช่นเดียวกับหน่วยซีลทุกคนว่าจะได้ร่วมสู้เคียงบ่าเคียงไหล่
เหล่าสหายนักรบ

เมื่ออาการดีพอจะลุกจากเตียงเองได้ในที่สุด อย่างแรกที่ผมทำ
คือดึงผ้าปูที่นอนให้เรียบตึง จัดหมอนให้เข้าที่ ให้แน่ใจว่าเตียง
พยาบาลนั้นจะดูดีในสายตาทุกคนที่มาบ้าน ผมใช้วิธีนี้ประกาศว่า
ตัวเองเอาชนะอาการบาดเจ็บได้แล้ว และจะเดินหน้าใช้ชีวิตต่อละ

ภายในสี่สัปดาห์หลังเกิดเหตุการณ์ 9/11 ผมถูกโอนย้ายไป
ทำงานที่ทำเนียบขาว ซึ่งตลอดสองปีจากนั้นผมปฏิบัติงานอยู่ใน
สำนักงานต่อต้านการก่อการร้ายที่เพิ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ มาถึงเดือน
ตุลาคม 2003 ผมไปประจำการในอิรัก ณ สำนักงานใหญ่ชั่วคราว
ของเราที่สนามบินแบกแดดนั้น ช่วงแรกๆเราต้องนอนเตียงสนาม
กันอยู่หลายเดือน ถึงอย่างนั้นทุกเช้าตื่นมา ผมจะม้วนเก็บถุงนอน
จัดหมอนวางตรงหัวเตียง แล้วพร้อมปฏิบัติหน้าที่ในวันนั้น

เดือนธันวาคม 2003 กองทัพสหรัฐฯจับตัวซัดดัม ฮุสเซน ได้
เราก็กักตัวเขาไว้ในห้องเล็กๆ จัดให้เขานอนเตียงสนามเหมือนกัน

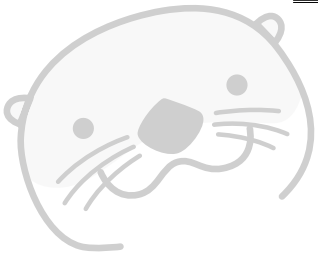
แค่เพิ่มผ้าปูที่นอนพร้อมผ้าห่มให้เป็นกรณีพิเศษ ผมเข้าไปเยี่ยม ซัดดัมวันละหนเพื่อให้มั่นใจว่าลูกน้องดูแลเขาได้เรียบร้อยดี ผมแอบสังเกตอย่างซำๆว่าซัดดัมไม่เก็บเตียง เห็นผ้าคลุมเตียงกองอยู่ใต้อู่แถวปลายเตียงทุกครั้ง ดูเหมือนเขาแทบไม่คิดจะจัดจะตั้งสักนิดเลยด้วยซ้ำ

ช่วงสิบปีถัดมา ผมได้รับเกียรติทำงานร่วมกับบุรุษและสตรีชั้นเลิศหลายคนเท่าที่อเมริกาเคยมีมา ตั้งแต่ นายพลลงไปจนถึง พลทหาร ตั้งแต่ นาวิกโยธินไปจนถึง ทหารเรือฝึกใหม่ ตั้งแต่ อัครราชทูตไปจนถึง เสมียนพิมพ์ดีด บรรดาชาวอเมริกันซึ่งยอมข้ามน้ำข้ามทะเลไปช่วยในสงครามครั้งนั้นต่างก็เต็มใจทำ ยอมเสียสละมากมายเพื่อปกป้องประเทศชาติที่ยิ่งใหญ่นี้

ทุกคนเข้าใจดีว่า ชีวิตช่างยากเย็นและบางทีเราแทบทำอะไรให้เกิดผลไม่ได้เลยในวันนั้น ในสนามรบมีทหารตาย ครอบครัวโศกเศร้า วันคืนยืดยาวอัดแน่นด้วยช่วงเวลาตึงเครียด กังวล เราเสาะแสวงหาบางสิ่งที่จะช่วยปลอบประโลมจิตใจ กระตุ้นให้ออกาเริ่มต้นวันใหม่ ให้เป็นความภูมิใจบ้างในโลกที่บ่อยครั้งก็อัปลักษณ์แต่นั้นไม่ใช่เรื่องของการสู้รบเท่านั้น ชีวิตประจำวันของเราก็ต้องการ

ความรู้สึกมั่นคงเช่นนั้นเหมือนกัน ไม่มีอะไรแทนที่ความแข็งแกร่ง และความอุ่นใจจากศรัทธาได้หรอก แต่ในบางครั้ง การทำเรื่องง่ายๆ อย่างการเก็บที่นอนให้เรียบร้อย ก็มอบพลังให้คุณเริ่มต้นและจบวันของคุณได้อย่างครีมีใจ

ถ้าคุณอยากเปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเอง หรืออาจจะอยากเปลี่ยนโลก จงเริ่มต้นด้วยการเก็บที่นอนเถิด!

กดจออ่าน

บทที่สอง

ทำคนเดียวไม่สำเร็จ

ถ้าคุณอยากเปลี่ยนโลก...

จงหาคนที่ช่วยพาย

ไม่ได้เรียนรู้คุณค่าของการทำงานเป็นที่ตั้งแต่ฝึกหลักสูตร
ซีลช่วงแรก เรียนรู้ว่าเราจำเป็นต้องพึ่งพาคนอื่นเพื่อ
ช่วยให้ผ่านพ้นภารกิจยากๆไปได้ สำหรับพวกเราซึ่งเป็น
“ลูกอ๊อด” ที่หมายจะกลายเป็นมนุษย์กบของกองทัพเรือ นั้น เรือยาง
ขนาดสิบฟุตเป็นเครื่องมือสอนบทเรียนที่สำคัญ

ช่วงแรกสุดของการฝึกหลักสูตรซีลเราต้องหอบเรือยางติดตัวไป
ด้วยทุกหนแห่ง แบกไว้เหนือหัวตอนวิ่งออกจากค่ายฝึก วิ่งไปตาม
ถนนใหญ่ วิ่งไปโรงอาหาร หิ้วแนบข้างตัวตอนวิ่งขึ้นลงเนินทราย
บนเกาะโคโรนาโด เราเจ็ดคนพายเรือยางไม่หยุดหย่อนฝ่าคลื่น
กระหน่ำไปตามชายฝั่งจากทิศเหนือลงทิศใต้ ทุกคนร่วมแรงจูงพาย
ให้เรือไปถึงจุดหมายปลายทาง

แต่การเดินทางไปกับเรือยางไม่ได้สอนเราแค่นั้น บางครั้ง บางคราวจะมีคนในที่มืดบาดเจ็บหรือป่วยไข้จึงทุ่มแรงได้ไม่เต็มร้อย บ่อยครั้งผมรู้สึกหมดแรงจากการฝึกหรือเพื่อยเพราะพิษไข้หวัดเบาบ้าง หนักบ้าง ในวันเช่นนั้น สมาชิกคนอื่นในที่มืดจะเติมเต็มให้โดยจ้วงพายให้แรงขึ้น ลิกขึ้น บั่นแรงเพิ่มพิเศษเผื่อผม และเมื่อถึงเวลา ผมก็ตอบแทนแบบเดียวกันในการฝึกครั้งต่อมา เรือยางลำเล็กสอนให้เราสำนึกได้ว่า ไม่มีใครผ่านหลักสูตรตลอดรอดฝั่งโดยลำพังได้ ไม่มีหน่วยซีลคนไหนรบสำเร็จได้ด้วยตัวคนเดียว พุดให้กว้างขึ้นก็คือ ชีวิตคุณย่อมต้องอาศัยคนอื่นช่วยให้ฝ่าฟันช่วงเวลาอันยากลำบาก

ไม่มีครั้งไหนที่ผมประจักษ์ชัดในข้อนี้ยิ่งไปกว่าเมื่อ 25 ปีต่อมา เมื่อผมต้องบังคับบัญชาหน่วยซีลในเขตเวสต์โคสต์ทั้งหมด

ผมเป็นผู้บังคับการหน่วยรบพิเศษที่หนึ่งของกองทัพอเรือในโคโรนาโด ขณะนั้นผมมียศนาวาเอก ก่อนหน้านั้นหลายสิบปี เคยบังคับบัญชาหน่วยซีลมาแล้วทั่วโลก ผมออกไปโดดร่มตามกิจวัตรปกติตอนที่เกิดเรื่องผิดพลาดร้ายแรงขึ้น

เราอยู่ในเครื่องบิน ซี-130 เฮอริควิลิส ซึ่งไต่ระดับขึ้นไปยัง
ความสูง 12,000 ฟุต เพื่อเตรียมโดดร่ม มองออกไปจากท้ายเครื่อง
เห็นสภาพอากาศโปร่งสบายในวันสดใสของแคลิฟอร์เนีย ฟ้าปลอด
เมฆ มหาสมุทรแปซิฟิกสงบนิ่ง และจากความสูงระดับนี้ แลเห็น
ชายแดนเม็กซิโกอยู่ห่างไปเพียงไม่กี่ไมล์

ผู้ควบคุมการโดดร่มร้องสั่งให้ “เตรียมพร้อม” ผมอยู่ตรงขอบ
ของลานปล่อยตัวแล้ว มองเห็นชัดลงไปไกลถึงพื้นดิน ผู้ควบคุม
สบตาผมพลางยิ้มแล้วตะโกนว่า “ไป ไป ไป!” ผมแผ่นออกจาก
ตัวเครื่อง เหยียดแขนเต็มที่ งอขาไปข้างหลังเล็กน้อย แรงผลักดัน
ใบพัดของเครื่องปะทะร่างผมคะมำไปข้างหน้าจนต้องไขว่แขนพุงตัว
ให้หนึ่ง

ผมรีบเช็กเครื่องวัดระดับความสูง ประคองตัวไม่ให้หมุนคว้าง
แล้วจึงมองสำรวจรอบๆ ให้แน่ใจว่าไม่มีคนอื่นอยู่ใกล้เกินไป 20 วินาที
ต่อมาร่างผมตกลงไปยังความสูงระดับ 5,500 ฟุต

ผมมองไปเบื้องล่างพลันเห็นนักโดดร่มอีกรายร่อนมาอยู่ข้างใต้
ขวางทางที่ผมจะลงสู่พื้น พอเขากระตุกเชือกกางร่มชูชีพ ผมเห็น

ร่นนำคิลีออกก่อนจากถุงบรรจุร่นหลักบนหลังของเขา ผมรีบใช้แขน
แหวกว่ายไปด้านข้างอย่างแรง พยายามบังคับให้หัวที่มลงเพื่อหลีกเลี่ยง
ให้ร่นร่นหลักที่เริ่มกางออก แต่ก็สายเกินไป

ร่นของนักโดดคนนั้นกางพรีบตรงหน้าผมราวกับถุงลมนิรภัย
กระแทกใส่ผมด้วยความเร็ว 120 ไมล์ต่อชั่วโมง ตัวผมกระดอน
ออกจากร่มใหญ่ นั่น หมุนคว้างจนควบคุมไม่อยู่ แรงกระแทกทำให้
แทบสิ้นความรู้สึก ผมหมุนคว้างอยู่หลายวินาที พยายามตั้งหลัก
ใหม่ให้ได้ แต่ก็มองไม่เห็นเครื่องวัดระดับความสูงแล้ว ไม่รู้เลยว่า
ตัวเองร่วงลงมาไกลแค่ไหน

ผมคิดว่าสายเปิดฝืนผ้าร่นหลักแล้วกระตุกตามสัญญาตญาณ
ร่นนำคิลีตัวจากถุงเก็บเล็ก ๆ หลังร่นหลัก แต่มันกลับพันรอบขา
ข้างหนึ่งขณะที่หัวผมยังตั้งสู่อากาศ เมื่อพยายามปลดร่นนั้นออก
สถานการณ์ยิ่งเลวร้าย ร่นหลักเริ่มกางออกบ้างแล้ว แต่กลายเป็นว่า
กลับพันขาอีกข้างของผมไว้

ผมชันคอมองขึ้นมอง เห็นขาสองข้างพันอยู่กับสายร่นสองชุด
มันคือกลุ่มสายไนลอนที่โยงร่นหลักไว้กับถุงบรรจุร่นที่หลังนั่นเอง

สายชุดหนึ่งพันขาข้างหนึ่ง อีกชุดพันขาอีกข้าง ร่มหลักหลุดออกจาก
ถุงบรรจุมาหมดแล้ว แต่รั้งอยู่ตรงไหนสักแห่งบนตัวผม

ขณะตื่นนอนให้หลุดจากพันธนาการของสายร่ม ลูๆผมรู้สึกว่าร่ม
ร่มสะบัดออกไปจากตัวผมและเริ่มกาง ผมมองไปที่ขาสองข้าง
รู้แล้วว่าเดี๋ยวจะเกิดอะไรขึ้น

ในไม่กี่วินาที ร่มกางรับลมเต็มที่ สายร่มสองชุดที่พันอยู่กับ
ขาแต่ละข้างปลิ้นกระตุกแยกจากกันอย่างแรง กระซากขาผมตาม
ไปด้วย เชิงกรานผมฉีกขาดทันทีเมื่อลำตัวท่อนล่างถูกแรงกระซาก
เช่นนั้น กล้ามเนื้อมัดเล็กๆ นับพันชิ้นที่เชื่อมเชิงกรานไว้กับลำตัว
ฉีกหลุดจากข้อต่อ

ผมแหกปากร้องจนน่าจะได้ยินไกลไปถึงเม็กซิโก ความเจ็บปวด
ทิ่มแทงทั่วร่างเป็นระลอก ดิ่งลงไปยังเชิงกรานแล้วพุ่งขึ้นหัว
กล้ามเนื้อซึ่งหดเกร็งอย่างรุนแรงสร้างความร้าวรานทั่วลำตัวท่อนบน
ทำให้แขนขาเย็บปวดหนักขึ้นไปอีก วินาทีนั้นเหมือนจิตจะแยก
ออกจากร่าง ได้ยินเสียงตัวเองกรีดร้องและพยายามห้ามตัวเอง
แต่ความเจ็บปวดช่างรุนแรงเกินทน

หัวยังทึบและร่วงดึงเร็วเกินขีด ผมพลิกตัวให้ตั้งขึ้นในชุดร่ม
ซึ่งช่วยผ่อนแรงกดที่เชิงกรานและหลังลงไปบ้าง

ระดับหนึ่งพันห้าร้อยฟุต

ร่างผมหล่นลงมากกว่าสี่พันฟุตกว่าร่มหลักจะกาง เรื่องดีคือ
ตอนนี้ร่มกางเต็มที่แล้วอยู่เหนือศีรษะ ส่วนเรื่องร้ายคือ แรงสะบัด
กางนั้นฉีกกระดูกซี่โครงของผม

ผมลงถึงพื้นห่างจากจุดหมายไปสองไมล์ ไม่นานที่เจ้าหน้าที่
ประจำสนามบินโดดพร้อมรถพยาบาลก็มาถึง ผมถูกนำส่งโรงพยาบาล
ศูนย์อุบัติเหตุย่านกลางเมืองซานดิเอโก และวันรุ่งขึ้นก็ได้ออกจาก
ห้องผ่าตัด อุบัติเหตุคราวนี้ทำให้เชิงกรานผมฉีกออกเกือบห้านิ้ว
กล้ามเนื้อในช่องท้องฉีกแยกจากกระดูกเชิงกราน กล้ามเนื้อหลัง
และขาเสียหายหนักจากแรงกระชากของร่ม แพทย์จัดการเสริม
ไทเทเนียมแผ่นใหญ่ไว้ในเชิงกรานของผมโดยใช้สกรูตัวยาวยึดไป
ด้านหลังอย่างแน่นหนา

ดูจากรูปการณ์เหมือนอาชีพผมจบสิ้นแล้ว การจะทำหน้าที่หน่วยซีลได้ดีร่างกายคุณต้องสมบูรณ์แข็งแรง ผมต้องพักฟื้นหลายเดือน หรืออาจจะหลายปีเลยทีเดียว แล้วกองทัพเรือจะต้องประเมินสุขภาพเพื่อพิจารณาว่าสภาพผมสมบูรณ์พร้อมปฏิบัติงานไหม อีกเจ็ดวันต่อมาผมออกจากโรงพยาบาล แต่ยังคงนอนพักฟื้นที่บ้านตัวเองต่ออีกสองเดือน

ตลอดชีวิตผมรู้สึกว่าเป็นคนหนึ่งเหนียว เชื่อว่าความแคล่วคล่องว่องไวในตัวช่วยให้ผมรอดพ้นสถานการณ์ที่เสี่ยงอันตรายมากมายมาได้ และถึงจุดนั้น จริงอยู่ผมคิดถูก ระหว่างปฏิบัติงานผมเผชิญเหตุการณ์เสี่ยงชีวิตมาแล้วหลายครั้ง ทั้งชนกับร่มอีกคันกลางอากาศ ดิ่งจมไปกับเรือดำน้ำจิวอย่างไม่อาจควบคุม เกือบร่วงจากแท่นขุดเจาะน้ำมันสูงเป็นร้อยฟุต ติดอยู่ใต้เรือที่กำลังจะจมระเบิดทำลายที่เกิดตุ้มขึ้นก่อนเวลา และอื่นๆอีกมากมายนับไม่ถ้วน ล้วนเป็นเหตุการณ์ซึ่งตัดสิ้นความเป็นความตายในเสี้ยววินาที ทว่าแต่ละครั้งผมตัดสินใจได้ถูกต้อง และร่างกายก็พิพทพอจะเอาชนะอุปสรรคตรงหน้าได้ แต่คราวนี้ไม่ใช่อย่างนั้น

ขณะนอนชมอยู่บนเตียงผมได้แต่ส่งสารตัวเอง แต่ก็รู้สึก
เช่นนั้นอยู่ได้ไม่นาน จอร์เจียนภรรยาผมรับหน้าที่พยาบาล คอย
ทำแผลและฉีดยาให้ตามเวลาทุกวัน รวมทั้งเทระโณให้ด้วย แต่ที่
สำคัญที่สุดคือเธอคอยเตือนให้ผมไม่ลืมว่าตัวเองเป็นใคร ผมไม่เคย
ยอมแพ้อะไรในชีวิต และเธอได้ตอกย้ำให้ผมมั่นใจว่า ผมจะไม่มา
เริ่มยอมแพ้เอาตอนนี้แน่นอน เธอไม่ยอมปล่อยให้ผมรู้สึกแยกับ
ตัวเองเลย ช่างเป็นความรักอันเข้มงวดแบบที่ผมต้องการ ซึ่งทำให้
ผมดีขึ้นเมื่อวันเวลาผ่านไป

เพื่อนๆ มาเยี่ยมผมที่บ้าน คอยโทรศัพท์คุยด้วยไม่ขาด และ
คอยช่วยเหลือไม่ว่าเรื่องใดที่ทำได้ พลเรือเอก เอरिक ออลสัน
เจ้านายผม ช่วยดิ้นรนหาทางออกจนได้เรื่องนโยบายที่กำหนดให้
กองทัพเรือต้องประเมินสุขภาพว่าผมยังสามารถปฏิบัติหน้าที่
ในหน่วยซีลต่อได้ไหม คงเพราะการสนับสนุนของท่านนี่เอง ที่ช่วย
รักษาอาชีพผมไว้ได้

ช่วงเวลาที่ร่วมในทีมซีลผมพลังพลาดหลายหน ซึ่งในแต่ละหน
จะต้องมีใครสักคนเข้ามาช่วย ใครสักคนที่เชื่อมั่นในความสามารถ
ของผม ใครสักคนที่สังเกตเห็นศักยภาพในตัวผมส่วนที่คนอื่นอาจมอง

ไม่เห็น ใครสักคนที่ยอมเอาชื่อเสียงตัวเองมาเสี่ยงเพื่อให้การงาน
ผมก้าวหน้า ผมไม่เคยลิ้มผู้คนเหล่านั้น และรู้ดีว่าความสำเร็จใดๆ
ที่ผมได้รับในชีวิต เป็นผลจากการที่ได้คนอื่นคอยช่วยเหลือเกื้อกูล
เรื่อยมา

ไม่มีชีวิตใครจะปลอดพ้นห้วงเวลาอันเศร้าสะเทือนใจได้
เช่นเดียวกับเรื่องเล็กน้อยที่เราใช้ฝึกหลักสูตรพื้นฐานของหน่วยซีล
คุณต้องอาศัยทีมที่ดีช่วยพาชีวิตไปให้ถึงจุดหมาย คุณไม่อาจ
พ่ายเรือยงคนเดี่ยวได้ จงหาใครสักคนร่วมแบ่งปันชีวิต ผูกมิตร
ให้มากเข้าไว้ และห้ามลืมเป็นอันขาดว่าความสำเร็จของคุณต้อง
อาศัยคนอื่นๆ

